

Omfang for alle, saa vil den medføre en Udgift paa 60 Mill. Kr., men man kan vel forudsætte, at den ikke vil blive brugt i fuldt Omfang overfor dem, der dog har en noget betydelig Indtægt. Men de 7 Mill. Kr. vil altsaa være sikre nok, og om det bliver mere, vil afhænge af, hvor stærk Trangen maatte være. Da man maa regne med det økonomiske Liv, som det er i Øjeblikket, og som gør, at alle maa indskrænke sig, maa man ogsaa paa dette Felt kunne regne med, at der vil ske nogen Indskrænkning i Tildelingen af Aldersrente til dem, der dog har nogen Egenindtægt. Og her er altsaa Spørgsmaalet, hvorvidt man ønsker Loven formet saaledes, at der kun for Statens Vedkommende bliver lovbestemte, faste Takster, hvorimod Kommunernes Tilskud kommer til at hero paa frit Skøn. Jeg sagde før, at jeg personlig var en Tilhænger af de faste Takster, det har jeg altid været og er fremdeles. De tre Formaal: for det første: Besparselse, for det andet: at de enligt stillede gamle bliver stillet noget gunstigere, end de nu er, og for det tredje: at Kommunalbestyrelserne faar noget mere Bevægelsesfrihed end hidtil, disse tre Formaal maa opfyldes, og til at medvirke hertil erklærer jeg mig villig, ligesom jeg i Almindelighed paa mit Partis Vegne kan tilsige Regeringen Støtte til Lovforslagets Gennemførelse. Statsministeren udtalte ved Indledningen af Debatten her i Tinget — og det samme har Indenrigsministeren udtalt —, at Regeringen stiller sig forhandlingsvillig, og jeg kan fra mit Partis Side tilsige den samme Forhandlingsvillighed. Jeg kunde meget vel tænke mig, at man kunde faa opfyldt de tre nævnte Formaal paa en noget anden Maade end den, Lovforslaget foreslaar. Jeg skal blot nævne, at man kunde gaa den Vej, at man ikke satte de lovbestemte Takster saa højt, som de blev sat i Landstinget, men sænkede Taksterne noget i Forhold til deres øjeblikkelige Højde og gav et procentvis bestemt Spillerum for Kommunerne, idet man bestemte, at saa og saa meget maatte Renten stige ud over den lovbestemte Takst. Hvis man for Eksempel satte Grænsen for den samlede Stigning over de faste Takster ved 15 pCt., saa vilde der intet være til Hinder for, at en enkelt kunde faa 30 pCt. mere, en anden 10 og en tredje maaske slet intet. Nogen Bevægelsesfrihed skal der være, saa at Kommunalbestyrelserne er i Stand til at regulere Forholdet saaledes, at alle, der trænger, bliver hjulpet.

Hvilken Fremgangsmaade man nu end vil vælge, maa, mener jeg, disse Formaal opfyldes, og det vilde maaske lette Lov-

forslagets Gang, om man tog de Tanker, jeg her har skitseret, med i sine Overvejelser. Saa tror jeg, det vilde kunne lykkes os, naar alle Partier er forhandlingsvillige, at opnaa en Besparselse og alligevel opnaa, hvad enten man nu valgte den ene eller den anden Vej, at enhver af de gamle, der i Virkeligheden var trængende, blev hjulpet, og dette er jo Hensigten med Lovforslaget helt igennem: at man ikke vil tage noget fra dem, der haver lidet eller intet.

Dette er det væsentlige af Lovforslagets Indhold, idet det jo er §§ 5, 6, 7 og 13 i Aldersrenteloven, der foreslaas ændret. I 2det Stykke af § 6 staar der: „Endvidere kan Kommunalbestyrelsen efter Andragende fra en Aldersrentenyder, naar det godtgøres, at vedkommende er i Trang, tilstaa et *personligt Tillæg*, der fastsættes for højst 1 Aar ad Gangen og fortrinsvis ydes under Hensyn til ved Lægeattest bekræftet Sygdom, som kræver Hospitalsbehandling“. Jeg forstaar dette saaledes, at det ikke er afgørende, at der fremskaffes Lægeattest for en Sygdom, men at det er tilstrækkeligt, at vedkommende lider af Alderdomssvækkelse eller andet lignende, der bevirker, at vedkommende trænger til det her omtalte personlige Tillæg.

Dernæst skal jeg gøre en Bemærkning om sidste Stykke i § 6, der bestemmer, at Kommunens aarlige Udgifter til Aldersrentenydere ikke maa overstige tre Fjerdedele af Statsydelsen til Aldersrente Aaret forud. Hvis jeg forstaar dette rigtigt, maa jeg anse det for en noget uheldig Bestemmelse; thi det vil, synes jeg, være vanskeligt for en Kommunalbestyrelse at føre Kontrol med, om den ved Tildeling af Aldersrente er kommet ud over dette Maksimumsbeløb. Endvidere er der det at bemærke, at det her vil gøre en meget stor Forskel, om Antallet af Aldersrentenydere i det enkelte Aar er større eller mindre, end det var i det foregaaende. Hvis man tænker sig, at der i et Aar i en Kommune er 24 Aldersrentenydere, medens der Aaret forud var 20, saa vil man i dette Tilfælde ikke kunne tildele alle de 24 det fulde i øvrigt lovhjemlede Tillæg, hvorimod man, hvis der kun er 15 Aldersrentenydere, langt fra vil naa Maksimumsbeløbet for de samlede lovhjemlede Tillæg. Jeg tror, at der her maa foretages en Ændring gaaende ud paa, at Maksimumsbeløbet for Kommunitillæget sættes i Forhold til den samlede Statsydelse i selve det paagældende Finansaar. Og det synes mig let at gøre dette, naar man har de faste lovbestemte Takster for Statsydelsen i Forbindelse med den Bestemmelse, at Kom-